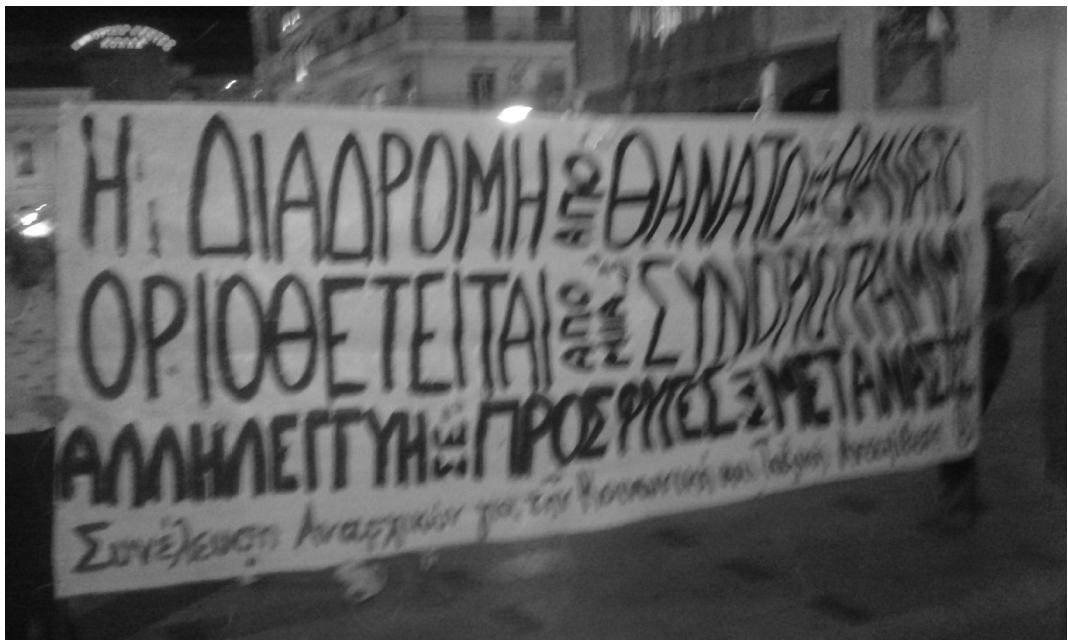

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΑΠΟ ΘΑΝΑΤΟ SE ΘΑΝΑΤΟ
ΟΡΙΟΘΕΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ SYNOPSIΟGRAMΜΗ

ΑΛΗΛΕΓΓΥΗ SE
ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Σημειώσεις επί χάρτου με αφορμή την πρόσφατη δξυνση
των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών στην εποχή
της καπιταλιστικής αναδιάρροωσης και της
αριστερής πολιτικής διαχείρισης

Πανό της συνέλευσης στην πορεία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες που πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα στις 15 Οκτώβρη 2015.

Η παρούσα μπροσούρα εκδόθηκε το Νοέμβρη του 2015 στην Πάτρα από τη συνέλευση αναρχικών για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Αφορμή στάθηκε η δύνη των προφυγικών και μεταναστευτικών ροών προς το «δυτικό καπιταλιστικό παράδεισο» από το καλοκαίρι του 2015 και μετα. Επιστέγασμα της συζήτησης στο εσωτερικό της συνέλευσης αποτέλεσε η διεξαγωγή μιας καμπάνιας αλληλεγγύης με αποκορύφωμα το Σήμερο αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες που πραγματοποίησε η συνέλευση στις 26 & 27 του Νοέμβρη. Την πρώτη μέρα πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω με θέμα το μεταναστευτικό/προσφυγικό ζήτημα στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης και της αριστερής πολιτικής διαχείρισης. Την επόμενη πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες στο κέντρο της Πάτρας. Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από παρεμβάσεις αλληλεγγύης στο κέντρο και τις γειτονιές της πόλης, ανάρτηση σχετικών πανό, ενώ μαζεύτηκαν είδη πρώτης ανάγκης για τους πρόσφυγες.

Για επικοινωνία με τη συνέλευση: Κάθε Τρίτη-Πέμπτη 19.00 μ.μ.-23.00 μ.μ. στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο «επί τα πρόσω» (Πατρέως 87 στις σκάλες)

e-mail: saktapatra@gmail.com

website: saktapatra.wordpress.com

1. Αίτια δημιουργίας προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών από Μ. Ανατολή και Β. Αφρική προς την Ευρώπη

Με αφορμή το πρόσφατο μαζικό ρεύμα Σύρων προσφύγων προς την Ευρώπη, που στην ουσία συνιστά ένα ακόμα στιγμιότυπο βίαιου εκτοπισμού ανθρώπινου πληθυσμού εξαιτίας των γεωπολιτικών εξελίξεων στη Μ. Ανατολή, επιχειρούμε να ανιχνεύσουμε τα αίτια λόγω των οποίων έχουν δημιουργηθεί τις τελευταίες δεκαετίες τα προσφυγικά και μεταναστευτικά κύματα από την Ασία και τη Β. Αφρική προς τον δυτικό κόσμο. Αρχικά, αντιλαμβανόμαστε πως η μετακίνηση πληθυσμών είναι μια αρχέγονη ανάγκη και πρακτική. Η ιστορία του ανθρώπινου είδους είναι εν πολλοίς και η ιστορία των μεταναστεύσεών του προς αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης. Για το λόγο αυτό απορρίπτουμε και μαχόμαστε ενάντια στη διάκριση και τον χαρακτηρισμό των μεταναστών ως «λαθραίων» ή «παράνομων» αλλά και ενάντια σε οποιαδήποτε άλλη ρατσιστική επικέτα επιχειρούν τα κράτη και το κεφάλαιο να προσδώσουν σε ανθρώπους που φάχνουν για μια καλύτερη ζωή σε άλλον τόπο.

Πιο συγκεκριμένα, όσον αφορά στις μεταναστευτικές και προσφυγικές ροές –δίως των τελευταίων 25 χρόνων– αναγνωρίζουμε ως κύρια αιτία τον ανταγωνισμό και την επιθετικότητα του κεφαλαίου στις περιοχές προέλευσης πολλών μεταναστών και προσφύγων, που έχει οδηγήσει πλείστες όσες φορές σε πολέμους ενορχηστρωμένους από την παγκόσμια κυριαρχία προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών. Μια δεύτερη αιτία είναι οι εμφύλιες συγκρούσεις σε αρκετές χώρες της Μ. Ανατολής και της Β. Αφρικής, όπως στη Συρία, τη Λιβύη, τη Σομαλία, το Σουδάν. Εμφύλιες συγκρούσεις, οι οποίες οφείλονται σε θρησκευτικές ή φυλετικές έριδες, υποκινούμενες σε πολλές περιπτώσεις από τους κυρίαρχους. Ένα άλλο αίτιο προσφυγιάς και μετανάστευσης αποτελεί και

η ανέλευθερία που χαρακτηρίζει πολλά από τα δικτατορικά ή θεοκρατικά καθεστώτα στις περιοχές αυτές, τα οποία στην πλειοψηφία τους εξυπηρετούν, παράλληλα με τα δικά τους σκοπούμενα, τα σχέδια των καπιταλιστικών υπερδυνάμεων στην περιοχή. Συν τοις άλλοις, οι ακρότητες του Ισλαμικού Κράτους εναντίον όσων δεν ακολουθούν το θρησκευτικό φονταμενταλισμό και τη μισαλλοδοξία έχει οδηγήσει πολλούς Σύρους και Κούρδους να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς, προκειμένου να σώσουν τη ζωή τους και τη ζωή των οικείων τους. Δε θα μπορούσαμε, τέλος, να μην αναφέρουμε και τα απρόβλεπτα φυσικά φαινόμενα, όπως η ξηρασία ή οι σεισμοί, που επιβαρύνουν την ίδια δύσκολη ζωή των ανθρώπων στις περιοχές αυτές. Στη συνέχεια αναλύονται ένα ένα τα παραπάνω αίτια, σε μια προσπάθεια να αποκρυπτογραφήσουμε τη σύνθετη επικαιρότητα, κάνοντας ιδιαίτερη αναφορά στη Συρία και στο απελευθερωτικό παράδειγμα της Rojava.

Α. Καπιταλιστικοί-επεκτατικοί πόλεμοι και γεωπολιτικά συμφέροντα

Οι παγκόσμιοι κυρίαρχοι (κεφαλαιοκράτες και εθνικά κράτη) αποσιωπούν ότι η ζήνη της επιθετικότητας και του ανταγωνισμού του κεφαλαίου, όπως εκδηλώθηκε με τις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ σε Αφγανιστάν (2001), Ιράκ (2003), Λιβύη (2011), Παλαιστίνη (χρόνια καταπίεσης του παλαιστινιακού λαού από το κράτος του Ισραήλ) Συρία (επεμβάσεις στις περισσότερες από τις οποίες συμμετείχαν ενεργά οι ελληνικές κυβερνήσεις), προκάλεσαν τεράστια κύματα μετανάστευσης και προσφυγιάς. Οι πόλεμοι αυτοί (είτε οικονομικοί μέσω εμπάργκο είτε μέσω στρατιωτικών επιχειρήσεων και βομβαρδισμών) κατέστρεψαν μαζί με την οικονομία των χωρών αυτών και πάμπολλες υποδομές, δημιουργώντας χάος και αφήνοντας πίσω τους κρανίου τόπο. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι θύματα αυτών των καπιταλιστικών πολέμων που για δεκαετίες έχουν αιματοκυλίσει τη Μέση

Ανατολή και τη Β. Αφρική.

Η επιθετικότητα των ισχυρών καπιταλιστικών δυνάμεων στη Μέση Ανατολή σχετίζεται με τον ανταγωνισμό των πολυεθνικών για τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών (ιδιαίτερα των κοιτασμάτων πετρελαίου) και των δρόμων μεταφοράς τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η εισβολή στη Λιβύη (με μπροστάρη τα γαλλικό κράτος του Σαρκοζί, και τις ΗΠΑ και τη Μ. Βρετανία να έπονται) πριν τέσσερα χρόνια που κόστισε τη ζωή σε περισσότερους από 1.000 ανθρώπους, η οποία έφερε στις πετρελαιϊκές πολυεθνικές εταιρείες Ευρώπης και ΗΠΑ χρυσά συμβόλαια (Total-Γαλλία, BP-Μ.Βρετανία, CoconoPhillips & Marathon-ΗΠΑ, Repsol-Ισπανία, Epi-Ιταλία).

Στο σημείο αυτό οφείλουμε να κάνουμε μια ιδιαίτερη μνεία στα γεωπολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ και της ΕΕ στη Μ. Ανατολή, τα οποία αιπολογούν την εμπλοκή τους στην περιοχή. Έχει γίνει αντικείμενο επεξεργασίας από πλευράς ΗΠΑ και έχει –παρά τις επί μέρους διαφοροποιήσεις– υιοθετηθεί στην ουσία του από την «Ομάδα των 8», το NATO και την ΕΕ ένα «σχέδιο για τη Μέση Ανατολή». Το σχέδιο αυτό σε γενικές γραμμές περιλαμβάνει την επίτευξη των εξής στόχων:

α. Τον αστικό μετασχηματισμό των καθεστώτων της Μ. Ανατολής, προκειμένου να εξασφαλίσουν σταθερή βάση για την επέκταση των πολυεθνικών πετρελαίου και φυσικού αερίου στις αγορές της περιοχής και την ενίσχυση του ρόλου τους σε διεθνές επίπεδο.

β. Τη διασφάλιση της πρόσβασης των πολυεθνικών στις πηγές ενέργειας της περιοχής και στα νέα κοιτάσματα της Ανατολικής (πριν λίγους μήνες βρέθηκαν κοιτάσματα φυσικού αερίου στα ανοικτά της Μεσογειακής ακτής της Αιγύπτου κοντά στα όρια της ΑΟΖ της Κύπρου. Το εν λόγω κοίτασμα, που εκτείνεται σε μια περιοχή 100 τετραγωνικών χιλιομέτρων, υπολογίζεται πως περιέχει γύρω στα 30 τρις κυβικά πόδια φυσικού αερίου, μια ποσότητα που ισοδυναμεί με 5.5 δισεκατομμύρια βαρέλια

πετρελαίου).

γ. Τον έλεγχο μιας μεγάλης γεωγραφικής περιοχής, που αποτελεί πέρασμα για το εμπόριο και τις μεταφορές. Στην ουσία πρόκειται για ένα σχέδιο επέκτασης των μεγάλων οικονομικών ομίλων, κρατών-μελών της ΕΕ και των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή, τη Β. Αφρική, τον Περσικό Κόλπο και την απόκτηση γεωστρατηγικού πλεονεκτήματος στον ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό με τη Ρωσία, την Κίνα και τη συμμαχία των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική), που απειλούν την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ και της ΕΕ. Ως εκ τούτου, πρόκειται για έναν ξεκάθαρα ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό για το ποιες πολυεθνικές εταιρείες θα πάρουν τη μερίδα του λέοντος στην άντληση και στους δρόμους μεταφοράς του πετρελαίου και του φυσικού αερίου.

Ταυτόχρονα, τα σχέδια των καπιταλιστικών υπερδυνάμεων εμπλέκονται και με τα συμφέροντα περιφερειακών καπιταλιστικών παικτών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Τουρκία. Το τουρκικό κράτος, που όχι μόνο έχει ανεχθεί τη δράση του ISIS στα σύνορά του με τη Συρία, έχει συν τοις άλλοις πραγματοποιήσει επανειλημμένως εκκαθαριστικές στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον των Κούρδων στο βόρειο Ιράκ. Τώρα επιθυμεί να δημιουργήσει μια παραμεθόρια «ζώνη ασφαλείας» υπό τον έλεγχό του για τους Σύρους πρόσφυγες στη βορειοανατολική Συρία. Προτάσσει ως λόγο την ανάγκη να παρασχεθεί ανθρωπιστική βοήθεια και άσυλο στους πρόσφυγες εντός του συριακού εδάφους, καθ' ότι μέχρι στιγμής πάνω από 1,5 εκατομμύριο προσφύγων έχουν διασχίσει τα σύνορα και έχουν καταφύγει στην Τουρκία. Πίσω όμως από τους ανθρωπιστικούς λόγους που επικαλείται, η άρχουσα τάξη στην Τουρκία επιδιώκει με τον τρόπο αυτό να θέσει υπό στρατιωτικό έλεγχο τα κουρδικά εδάφη της βορειοανατολικής Συρίας για να αποσοβίσει τις αποσχιστικές και αυτονομιστικές κινήσεις των Κούρδων. Αυτοί λοιπόν οι ενδοκυριαρχικοί ανταγωνισμοί για τον έλεγχο των υδρογονανθράκων της περιοχής αλλά και τα

εθνικά επεκτατικά συμφέροντα τοπικών αρχουσών τάξεων και κυβερνήσεων υποδαυλίζουν και τροφοδοτούν, για άλλη μια φορά, πολέμους στην περιοχή. Ο ανταγωνισμός για τον έλεγχο της καπιταλιστικής περιφέρειας έχει ως αποτέλεσμα η φτώχεια, η εξαθλίωση, το ανθρωποκυνηγητό, οι αρρώστιες, η απελπισία και ο θάνατος να αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα για εκατομμύρια ανθρώπους, οι οποίοι αναγκάζονται να εκτοπιστούν για να αναζητήσουν ένα καλύτερο μέλλον γι' αυτούς και τις οικογένειές τους.

Τέλος, θα πρέπει να αναφέρουμε πως η εξάρτηση των χωρών που έχουν υποστεί τη στυγγή εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών τους πηγών από τις καπιταλιστικές υπερδυνάμεις –κάποιες από τις χώρες της Αφρικής ήδη από τον 15ο αιώνα με τις ευρωπαϊκές αποικίες έχει λειτουργήσει ως βασικός λόγος οικονομικής μετανάστευσης. Οι οικονομικοί μετανάστες προέρχονται από λιγότερο αναπτυγμένες χώρες της καπιταλιστικής περιφέρειας, οι οποίες βρίσκονται σε σχέση εξάρτησης (οικονομικής και πολιτικής) από τα καπιταλιστικά κέντρα. Οι οικονομικοί μετανάστες προσδοκούν να βρουν στις χώρες προορισμού τους δουλειά, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, στέγη κ.ά., κάτι που αδυνατούν να εξασφαλίσουν στις χώρες τους.

B. Εμφύλιοι πόλεμοι

Εξίσου τραγικές συνέπειες έχουν επιφέρει και οι εμφύλιες συρράξεις σε μια σειρά από χώρες. Αυτή τη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία εννέα εμφύλιοι πόλεμοι συνταράσσουν τη Μέση Ανατολή, τη Βόρειο Αφρική και την Ασία

(σε Αφγανιστάν, Ιράκ, Συρία, Νοτιοανατολική Τουρκία, Υεμένη, Λιβύη, Σομαλία, Σουδάν και Νιγηρία) και αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για τον οποίο εκατομμύρια άνθρωποι εξαναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Οι μισοί από τα 23 εκατομμύρια κατοίκους της Συρίας έχουν αναγκαστεί να φύγουν από τα σπίτια τους, με τέσσερα εκατομμύρια πρόσφυγες να αναζητούν ήδη άσυλο σε άλλες χώρες. Περίπου 2,6 εκατομμύρια Ιρακινοί έχουν εκτοπιστεί από τις επιθέσεις του Ισλαμικού Κράτους και ακόμη 1,5 εκατομμύριο εξαιτίας των συγκρούσεων στο Νότιο Σουδάν από το 2013. Οι περισσότεροι από αυτούς τους πολέμους ξεκίνησαν μετά το 2001 και πολλοί μετά το 2011. Ο γενικευμένος εμφύλιος πόλεμος στην Υεμένη ξεκίνησε μόλις το περασμένο έτος, ενώ ο κουρδοτουρκικός εμφύλιος, που έχει στοιχίσει τη ζωή σε 40.000 ανθρώπους, έχει ξεκινήσει από το 1984. Η διάρκεια των συγκρούσεων και μόνο δηλοί ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν χάσει κάθε μέσο διαβίωσης στη χώρα τους και επομένως οι πρόσφυγες, που αρχικά αναζητούσαν την ασφάλεια, έχουν πλέον και οικονομικά κίνητρα που τους ωθούν να μεταναστεύσουν. Στις χώρες αυτές οι επεμβάσεις των μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων –είτε στρατιωτικές είτε πολιτικές είτε οικονομικές– έχουν οδηγήσει στην αναμόχλευση ή αναζωπύρωση θρησκευτικών και φυλετικών διαφορών. Οι ευθύνες που βαράίνουν τις κυβερνήσεις της Ευρώπης, ανάμεσα τους και την ελληνική, είναι βαρύτατες. Κι αυτό τόσο γιατί έχουν συμμετάσχει σε αρκετές στρατιωτικές επιχειρήσεις που κατέστρεψαν τις χώρες αυτές, όσο και γιατί έχουν ενιοχύσει με διάφορους τρόπους τους τοπικούς δικτάτορες και τους φροντιμενταλιστές που δολοφονούν μαζικά τους λαούς της

Γ. Ανελεύθερα καθεστώτα Μ. Ανατολής και Β. Αφρικής

Η ανελευθερία, η μη ύπαρξη στοιχειωδών πολιτικών ακόμη και ανθρώπινων δικαιωμάτων, που χαρακτηρίζει πολλά από τα καθεστώτα της Β. Αφρικής και της Μ. Ανατολής (καθεστώς Μουμπάρακ στην Αίγυπτο, Καντάφι στη Λιβύη, Άσαντ στη Συρία και παλαιότερα Σαντάμ στο Ιράκ) αποτελεί άλλον ένα λόγο προσφυγιάς και μετανάστευσης. Είτε πρόκειται για κοσμικά αυταρχικά καθεστώτα είτε για φονταμενταλιστικά, ισλαμικά-θεοκρατικά κράτη το μόνο σίγουρο είναι πως η καταπίεση που βιώνουν οι άνθρωποι στις χώρες αυτές τους ωθεί στην αναζήτηση της ελευθερίας στη Δύση. Στο σημείο αυτό να ξεκαθαρίσουμε πως, ως αναρχικοί, η αντίθεση και ο αγώνας μας εναντίον των κυρίαρχων (κεφαλαιοκρατών και εθνικών κρατών) που προωθούν τα δικά τους συμφέροντα στην περιοχή επ' ουδενί λόγω δεν μας φέρνει πιο κοντά σε στυγονός δικτάτορες, οι οποίοι υπό το πρόσχημα ενός αντιμερικανισμού ή αντιδυτικισμού –ενώ πολλοί από αυτούς έχουν υπάρξει παλαιότερα σύμμαχοι αυτών που τώρα καταγγέλουν– μακέλευοντας τους κατοίκους της χώρας τους.

Δ. Ισλαμικό Κράτος

Το Ισλαμικό Κράτος, αρχικά γνωστό ως Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε, είναι μία τζιχανιστική στρατιωτική οργάνωση στο Ιράκ και στη Συρία. Στις 29 Ιουνίου 2014 ανακήρυξε μονομερώς την ίδρυση καλιφάτου, σε μια έκταση που περιέχει περιοχές της Συρίας και του Ιράκ, ορίζοντας στη θέση του «χαλίφη» και «πριγέτ των απανταχού μουσουλμάνων» τον επικεφαλής της, Αμπού Μπακρ αλ-Μπαγκντάντι. Ακολουθεί μια ακραία αντι-δυτική ερμηνεία του Ισλάμ, περιοδικά προσθέτη τη θρησκευτική βία, και θεωρεί εκείνους που δεν συμφωνούν με τις ερμηνείες της ως άποστους και αποστάτες. Στους στόχους της οργάνωσης είναι η περιατέρω εξάπλωση του καλιφάτου σε περιοχές στον Λίβανο (όπου έχει πραγματοποίησε στο παρελθόν επίθεση), την Ιορδανία, το Ισραήλ, την Παλαιστίνη, το Κουβέιτ, την Τουρκία και την Κύπρο.

Η ίδρυση του Ισλαμικού Κράτους φαίνεται να πραγματοποιήθηκε στα πρώτα χρόνια του πολέμου του Ιράκ, αναπτύσσοντας επίσης δεσμούς με την Άλ Κάιντα. Αργότερα η οργάνωση ενεπλάκη και στον συριακό εμφύλιο πόλεμο. Ωστόσο, η κεντρική διοίκηση της Άλ Κάιντα, τον Φεβρουάριο του 2014, το αποκήρυξε εξαιτίας της

σύγκρουσής του με την Άλ Νούσρα, παρακλάδι της Άλ Κάιντα στη Συρία. Εκτός αυτού, ενώ η Άλ Κάιντα αναπτύσσεται σε δίκτυα που συνδέονται μεταξύ τους σε μια βάση φονταμενταλιστική, το Ισλαμικό Κράτος έχει θέσει ως δομικό στόχο του τον έλεγχο ενός πραγματικού ισλαμικού κράτους σουνιτών, με διευρυμένα σύνορα. Η σύνθεση των μελών του προέρχεται από πολλές παραστρατιωτικές οργανώσεις, όπως την Άλ Κάιντα του Ιράκ, το Συμβούλιο της Σούρα των Μουτζαχεντίν και άλλες. Αυτά τα μέλη πρεσβεύουν στην πλειοψηφία τους το ακραίο φονταμενταλιστικό Ισλάμ.

Το Ισλαμικό Κράτος εμπορεύεται πετρέλαιο από καταλφεύσεις πετρελαιοπηγές και διυλιστήρια στο βόρειο Ιράκ και στη βόρεια Συρία, και μέχρι πρόσφατα πάντα εύκολη π διοχετεύση του στη νότια Τουρκία όπου οι τμές του πετρελαίου είναι εξαιρετικά υψηλές. Εκτιμάται ότι παράγει περί τα 44.000 βαρέλια πετρελαίου την ημέρα, αντλώντας τεράστια κέρδη από την πώλησή του. Έσοδα όμως φαίνεται πως έχει και από δωρεές εύπορων πολιτών χωρών όπως το Κουβέιτ και το Κατάρ, που αποτελούν συμμάχους των ΗΠΑ. Παράλληλα, τεράστια φαίνονται να είναι τα έσοδα από τη «φορολόγηση» των κατοίκων στις περιοχές που έχει καταλάβει. Τέλος, μόλις οι μαχητές του Ισλαμικού Κράτους κατακτήσουν μια περιοχή δίνουν προτεραιότητα στον έλεγχο βασικών πόρων και υποδομών, τόσο πετρελαιοπηγών όσο και σιλό σιταριού, φούρνων και εγκαταστάσεων παραγωγής τροφίμων γενικότερα.

Ιδιαίτερα σκοτεινός φαίνεται να είναι ο ρόλος των ΗΠΑ ως προς τη χρηματοδότηση και την ενίσχυση του Ισλαμικού Κράτους. Από το 2011

στην πραγματικότητα ήδη από το 2007, οι Ηνωμένες Πολιτείες, αναμορφώνοντας τις προτεραιότητές τους στη Μέση Ανατολή, φαίνεται πως εξόπλισαν, χρηματοδότησαν και υποστήριξαν τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και μια σειρά άλλων ένοπλων οργανώσεων για την ανατροπή της κυβέρνησης της Συρίας, την καταπολέμηση της σιιτικής Οργάνωσης Χεζμπούλαχ στον Λίβανο (που υποστηρίζεται από το Ιράν), αλλά και για να υπονομεύσουν την εξουσία και την επιρροή του Ιράν σε Μ. Ανατολή και Μεσοποταμία. Σε αυτό το πλαίσιο ενίσχυσαν εξτρεμιστικές ομάδες σουνιτών που ενστερνίζονται ένα μαχητικό όραμα του Ισλάμ, έχουν διασυνδέσεις με την Άλ Κάιντα και εχθρεύονται τη Δύση. Κλείνοντας την αναφορά μας στο ISIS, σημειώνουμε πως λίγες μέρες μετά τις πολύνεκρες επιθέσεις στο Παρίσι,

με θύματα εκατοντάδες νεκρούς, που ήλθαν να προστεθούν στους άμαχους νεκρούς πρόσφυγες στα σύνορα της Ευρώπης, το Ισλαμικό κράτος ανέλαβε την ευθύνη γι' αυτήν την κτηνωδία.

Ε. Ξηρασία στην Μ. Ανατολή

Η Ξηρασία στην Μ. Ανατολή κατά την προηγούμενη δεκαετία –συνέπεια της κλιματικής αλλαγής και της αλόγιστης χρήσης των φυσικών πόρων ήταν η χειρότερη που έχει ποτέ καταγραφεί. Μεγάλο μέρος της γεωργίας καταστράφηκε από τη λειψυδρία. Η περιβαλλοντική πίεση οδήγησε πολλούς αγρότες της υπαίθρου να συρρεύουν στις πόλεις με αποτέλεσμα την αύξηση της φτώχειας. Η αδιαφορία της κυβέρνησης Άσαντ για τους πληγέντες από την ξηρασία αγρότες, σε διαλεκτική σχέση με άλλους δημογραφικούς, θρησκευτικούς, οικονομικούς, ιστορικούς παράγοντες, συνέβαλε στην πυροδότηση του εμφύλιου πολέμου στη Συρία.

Εμφύλιος στη Συρία και συσχετισμοί δυνάμεων

Πρόκειται για μια χώρα-μωσαϊκό εθνοθρησκευτικών ομάδων: Άραβες σουνίτες μουσουλμάνοι (περισσότεροι από το 50% του πληθυσμού), αλαουίτες (κλάδος των σιιτών, περίπου 10%), χριστιανοί (ορθόδοξοι, Συροχαλδαίοι, καθολικοί, περίπου 10%), Κούρδοι (οι περισσότεροι σουνίτες μουσουλμάνοι, επίσης 10%), Δρούζοι και Αρμένιοι. Οι εθνοθρησκευτικές διαφορές βέβαια δεν είναι το μόνο χαρακτηριστικό της συριακής κοινωνίας. Εξίσου βαθιές είναι οι ταξικές ανισότητες καθώς και η απόσταση που χωρίζει τις ανεπιψυγένες αστικές περιοχές με τις φτωχές και οικονομικά καθυστερημένες αγροτικές περιοχές της συριακής υπαίθρου.

Το Μπάαθ το κόμμα του Άσαντ που στηριζόταν στην αλαουίτικη ελίτ διατηρώντας όμως τις ισορροπίες με τη σουνίτική πλειοψηφία, παρόλο που κατέλαβε την εξουσία ήδη από τη δεκαετία του '60 υποσχόμενο να γεφυρώσει τα τρία ρήγματα στη Συρία (τον εθνοθρησκευτικό διαχωρισμό, το κοινωνικοοικονομικό χάσμα μεταξύ των μεγάλων πόλεων και της υπαίθρου, και τη μεγάλη ανισοκατανομή εισοδήματος μεταξύ των διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων), μετά από 49 χρόνια παραμονής στην εξουσία απέτυχε να αμβλύνει τις κοινωνικές, ταξικές και θρησκευτικές ανισότητες στη χώρα.

Η οικονομική φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος από τις αρχές του 2000 συνοδεύτηκε από μείωση των δασμών και των βοηθημάτων ή επιδοτήσεων που διατηρούσαν την κοινωνική συνοχή. Οι ιδιωτικοποιημένες πρώπων κρατικές και οι νέες επιχειρήσεις πέρασαν στα χέρια των γόνων της αλαουίτικης καθεστωτικής ελίτ σε βάρος των νέων σουνίτικών επιχειρηματικών στρωμάτων τραυματίζοντας έτσι την παλαιά συμμαχία αλαουίτικής μπαθικής ελίτ και σουνίτικής επιχειρηματικής τάξης. Το καθεστώς, επίσης, δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για την ύπαιθρο, ιδιαίτερα μετά τη μείωση των δασμών και των επιδοτήσεων, με αποτέλεσμα τη διεύρυνση του κοινωνικού και οικονομικού χάσματος μεταξύ υπαίθρου και μεγάλων πόλεων. Δεν είναι τυχαίο το ότι οι πρώτες αντικαθεστωτικές εξεγέρσεις το Μάρτιο του 2011 έσπασαν σε περιοχές όπως η Ντερά, περιοχές αγροτικές, φτωχές και σουνίτικες, που είχαν πληγεί ιδιαίτερα από την ξηρασία κατά την περίοδο 2006-2010. Οι ελπίδες και οι προσπάθειες από οργανώσεις πολιτών να συνοδευτεί την οικονομική φιλελευθεροποίηση από πολιτικό εκδημοκρατισμό και φιλελεύθερα ανοίγματα, μετά από μια μικρή άνθηση από το 2000 ως το 2004, αντιμετωπίστηκαν με ωμή καταστολή από το καθεστώς του Άσαντ.

Οι εσωτερικές αντιθέσεις της Συρίας ξεθάφτηκαν μετά από τριάντα και πλέον χρόνια και προκάλεσαν σοβαρές ρωγμές σε συνδυασμό και με την αποδυνάμωση της χώρας σε περιφερειακό επίπεδο. Η τυνησιακή έκρηκτη και κυρίως η ανατροπή του Μουμπάρακ στην Αίγυπτο διέλυσαν τον διάχυτο κοινωνικό φόβο στον οποίο στηρίζονταν τα ομοειδή καθεστώτα της Αιγύπτου και της Τυνησίας και οδήγησαν σε εξέγερση τη συριακή κοινωνία το Μάρτιο του 2011. Η απόφαση του συριακού καθεστώτος να αντιδράσει με δυσανάλογη στρατιωτική βία εναντίον ειρηνικών διαδηλωτών και ν δράση άτακτων αλαουίτικών συμμοριών συνδεδεμένων με τις κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας, που βασάνιζαν και δολοφονούσαν αντικαθεστωτικούς Σύρους πολίτες, όχι μόνο στρατιωτικοποίησε τη σύγκρουση αλλά και της έδωσε εθνοθρησκευτικό χαρακτήρα, δηλαδή αλαουίτες εναντίον σουνιτών. Η τραυτισμένη ισορροπία δυνάμεων δημιουργεί τις προϋποθέσεις για έναν μακροχρόνιο εμφύλιο πόλεμο μεταξύ σιιτών και σουνιτών.

Σε διεθνές επίπεδο τώρα ο Άσαντ έχει απομονωθεί. Οι μόνες χώρες που τον υποστηρίζουν είναι η Ρωσία η οποία έχει ήδη ξεκινήσει βομβαρδισμούς εντός συριακού εδάφους, δεδηλωμένα εναντίον στόχων του Ισλαμικού Κράτους, στην πραγματικότητα όμως με δεκάδες νεκρούς από τον άμαχο πληθυσμό, η Κίνα και το Ιράν. Οι ΗΠΑ και οι ευρωπαϊκές χώρες είναι υπέρ της ανατροπής του καθεστώτος Άσαντ αλλά δεν επιθυμούσαν -τουλάχιστον μέχρι πρότινος- να εμπλακούν στρατιωτικά στον συριακό εμφύλιο -σύμφωνα με το κοινά συμφωνημένο «σχέδιο για τη Μ. Ανατολή» και περιορίζονταν στην άσκηση διπλωματικών και οικονομικών πέσεων. Επιπλέον, λόγω της πολυδιάσπασης και της ετερογένειας των Σύρων αντικαθεστωτικών, οι ΗΠΑ ήταν σκεπτικές στο να τους εφοδιάσουν με όπλα -τουλάχιστον στα φανερά, όπως έκαναν στην Λιβύη-, διότι δεν ήθελαν να καταλάξουν στα χέρια εξτρεμιστών ισλαμιστών φοβούμενες πώς θα τα στρέψουν ενάντια στο Ισραήλ. Η πολιτική των ΗΠΑ στην περιοχή εξυπηρετεί παρ' όλα αυτά σε βάθος χρόνου τον αρχικό σχεδιασμό για την ανατροπή του Άσαντ και τη μετέπειτα αποδυνάμωση των δυνάμεων της Χεζμπολάχ στον Λίβανο και φυσικά του Ιράν. Οι ΗΠΑ επιχειρώντας να επανέλθουν στη Μέση Ανατολή προωθώντας το χάος και τη φρίκη σε «φίλους» και εχθρούς, δεν έχουν διοτάσει να ενδύναμώσουν ακραίες φονταμενταλιστικές ομάδες, τις φρικαλεότερες των οποίων τις χρησιμοποιούν ως πρόσωπα για την ανάγκη δημιουργίας ευρύτερης συμμαχίας εναντίον του ISIS, προκειμένου να ενισχύσουν την πρόσθεση χωρών στο άρμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και κυρίως να τις απομακρύνουν από την επιρροή άλλων κυβερνήσεων, όπως της Ρωσίας. Παρ' όλα αυτά, οι συσχετισμοί μετά από την επίθεση στο Παρίσι και την ενεργό εμπλοκή του γαλλικού κράτους με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Συρία είναι βάρος θέσεων του ISIS στην πόλη Ράκα, είναι εξαιρετικά ευμετάβλητοι.

Η έκταση της κρίσης υπονοεί, επίσης, ότι η αναγκαστική μετανάστευση είναι κάπι παραπάνω από ένα φυσικό υποπροϊόν της βίας. Είναι ένα μέσο πίεσης προς το Ισλαμικό Κράτος και τους αντικαθεστωτικούς εν γένει προκειμένου να τους αποστερίσει από μια βάση κοινωνικής συσπείρωσης. Ένα βασικό μέρος της στρατηγικής του Άσαντ ήταν η εξουδετέρωση περιοχών που είχαν καταλάβει οι αντάρτες βάζοντας ως στόχο τον άμαχο πληθυσμό, καταστρέφοντας έργα υποδομής και εμποδίζοντας έτσι την πρόσβαση σε βασικά δημόσια αγαθά. Γενικότερα, το καθεστώς

Άσαντ έχει χρησιμοποιήσει την επιλεκτική παροχή υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένης της ηλεκτρικής ενέργειας, καυσίμων και φαρμάκων, για να απορονώσει εκείνους που δεν υποστηρίζουν το καθεστώς. Αυτή η στρατηγική έχει χρησιμοποιηθεί από νωρίς στη σύρραξη ως εργαλείο αντιεξέγερσης για το διαχωρισμό του άμαχου πληθυσμού από τις ομάδες ανταρτών, με αποτέλεσμα των μαζικό εκτοπισμό πληθυσμών. Ως αποτέλεσμα, τα σχολεία, τα νοσοκομεία, οι αγορές, ακόμη και τα στρατόπεδα προσφύγων είναι μερικά από τα πιο επικίνδυνα σημεία στο εσωτερικό της Συρίας. Αρκετές χιλιάδες πολιτών έχουν σκοτωθεί σκόπιμα από το καθεστώς μέσω παρατεταμένων αεροπορικών επιθέσεων, συχνά με «κυλινδρικές βόμβες» (Barrel bombs, αυτοοσχέδιοι εκρηκτικοί μηχανισμοί μεγάλης ισχύος σε βαρέλια ή κυλίνδρους. Ρίχνονται από αέρος χωρίς καθοδήγηση και σκοτώνουν αδιακρίτως). Σε ορισμένες περιπτώσεις, η βία κατά των αμάχων έχει συνδεθεί με μια ευρύτερη στρατηγική εθνοκάθαρσης τόσο από το καθεστώς Άσαντ όσο και από το Ισλαμικό Κράτος και άλλες ένοπλες φονταμενταλιστικές οργανώσεις, όπως η Αλ Νούσρα, που επίσης επιτίθενται σε θροποκευτικές μειονότητες σε περιοχές που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους.

Όσον αφορά στους Σύρους που αναζητούν άσυλο στην Ευρώπη, αυτοί δεν αντιπροσωπεύουν πάρα μόλις το 10% των πάνω από τέσσερα εκατομμύρια ανθρώπων που έχουν εγκαταλείψει τη χώρα από το 2011, όταν μια αρχικά ειρηνική πολιτική εξέγερση κλιμακώθηκε σε ένοπλη σύγκρουση. Οι γείτονες της Συρίας Ιορδανία, Λιβάνος και Τουρκία έχουν υποδεχθεί τη συντριπτική πλειοψηφία των προσφύγων. Εν τω μεταξύ, σχεδόν οκτώ εκατομμύρια Σύροι (δηλ. ο ένας στους τρεις) έχουν εκτοπιστεί στο εσωτερικό της χώρας. Ιδίως σε ορισμένες κατηγορίες του πληθυσμού το ποσοστό εκτοπισμού είναι αρκετά υψηλό: Μέχρι και 280.000 από τους 560.000 Παλαιστίνιους πρόσφυγες που ήταν εγγεγραμμένοι στη Συρία έχουν εκτοπιστεί. Πολλοί από τους προσφυγικούς καταυλισμούς, συμπεριλαμβανομένου του μεγαλύτερου στη Συρία, του Yarmouk στη Δαμασκό, βρίσκονται σε περιοχές συγκρούσεων ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, έχουν οι ίδιοι μετατραπεί σε πεδία μάχης, αναγκάζοντας τον άμαχο πληθυσμό να μετεγκατασταθεί. Ιδιαίτερως για τους Παλαιστίνιους είναι πιο δύσκολο να φύγουν από τη Συρία, καθώς σχεδόν όλες οι χώρες της περιοχής αρνούνται την είσοδό τους. Σε αυτό το πλαίσιο, οι πρόσφυγες και οι εσωτερικά εκτοπισμένοι θα πρέπει να θεωρηθούν ως δύο

εκφάνσεις του ίδιου φαινομένου: Της σκόπιμης στόχευσης αμάχων στο πλαίσιο του πολέμου.

Συνοψίζοντας, η σφαγή που λαμβάνει χώρα στη Συρία γίνεται για το μοίρασμα της λείας των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας, με φόντο τις ευμετάβλητες αλλαγές στον διεθνή συσχετισμό δυνάμεων λόγω της καπιταλιστικής κρίσης. Για τα κέρδη των αμερικανικών, των ευρωπαϊκών, των ρωσικών και των σαουδαραβικών καπιταλιστικών συμφερόντων μάνεται ένας βάρβαρος πόλεμος με θύματα τον συριακό λαό. Οι πρόσφυγες αποτελούν τραγικά θύματα του ανταγωνισμού των παγκόσμιων κυρίαρχων καθώς και των περιφερειακών καπιταλιστικών κρατών. Θύματα ενός καπιταλισμού που γεννά πολέμους, εμφύλιες συρράξεις, που αναζωπύρωνε εστίες έντασης, που έκελπρίζει λαούς, που αναγκάζει ανθρώπους να ξεριζώνονται απ' τις εστίες τους.

Το απελευθερωτικό παράδειγμα της Rojava

Οι Κούρδοι της Συρίας βρίσκονταν πάντα στο περιθώριο του συριακού αραβικού εθνικισμού χωρίς πολιτικά και μειονοτικά δικαιώματα. Η δημιουργία μιας de facto αυτόνομης ζώνης, του Δυτικού Κουρδιστάν, όπως το ονομάζουν, που επικοινωνεί άμεσα με το ημιανεξάρτητο ιρακινό Κουρδιστάν και τις εξεγερμένες κουρδικές περιοχές της Τουρκίας, δημιουργεί νέα δεδομένα στην περιοχή. Στα όρια της Συρίας, ανάμεσα σε Τουρκία και Βόρειο Ιράκ, εκτείνεται μια περιοχή που αριθμεί 4,5 εκατομμύρια Κούρδους χωρίς επίσημο κράτος. Τον Αύγουστο του 2014, οι Κούρδοι έσκινπον έναν άνισο αγώνα για την ανεξαρτησία τους. Τη δική τους αλλά και των λαών που ζουν στην περιοχή αυτή. Η περιοχή της Rojava, ή αλλιώς το άτυπο “Δυτικό Κουρδιστάν”, βρίσκεται μεταξύ του εμφυλίου της Συρίας και της πυρηνοκίς πίεσης της Τουρκίας προς τους Κούρδους.

Το τελευταίο διάστημα οι Κούρδοι καλούνται να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των τζιχανιστών του Ισλαμικού Κράτους πολεμώντας για την ανεξαρτησία των εδαφών τους και την ελευθερία τους. Στην περιοχή αυτή οι Κούρδοι από κοινού με ανθρώπους άλλων φυλών εγκαθίδρυσαν ένα καθεστώς άμεσης δημοκρατίας, αλληλεγγύης και ισοποίησης, με τη γυναίκα να κατέχει κεντρικότατο ρόλο. Μάχονται ενάντια στην τριπλή καταπίεση: ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ενάντια στον θρησκευτικό και φυλετικό φονταμενταλισμό, και ενάντια στην πατριαρχία. Οι Κούρδοι, αλλά και οι Άραβες, οι Τουρκμένοι, οι Σύροι και οι χριστιανοί

που ζουν στη Βόρεια Συρία, αποφάσισαν να συνεννοήθουν μεταξύ τους και έσπασαν τρία καντόνια με κοινή διοίκηση και ένα ενιαίο κοινωνικό συμβόλαιο. Ψήφισαν επίσης το Σύνταγμα των Καντονιών της Rojava, το οποίο ονομάζουν Χάρτα Κοινωνικού Συμβολαίου. Οι γυναίκες μάχονται στο πλευρό των ανδρών έχοντας συγκροτήσει μάλιστα τον στρατό του YPJ. Τα τρία καντόνια της Rojava οργανώθηκαν σε κομμούνες, οι οποίες συγκροτούνται με βάση την αρχή της άμεσης συμμετοχής των ανθρώπων στα χωριά, στους δρόμους, στις γειτονιές, στις πόλεις και αποτελούν το κύπερο μιας κοινωνίας άμεσης δημοκρατίας.

Αυτό το κοινωνικό πείραμα στην περιοχή της Rojava, μιας επαναστατημένης κοινωνίας που επιχειρεί να εφαρμόσει την αμεσοδημοκρατία και την αυτοδιάθεση των πληθυσμών με ελευθεριακά προτάγματα, μπήκε στο στόχαστρο του Ισλαμικού Κράτους, λόγω της απελευθερωτικής προοπτικής -μακριά από θρησκευτικά μίση, εθνικιστικά πάθη και πατριαρχικά πρότυπα που φέρει και μπορεί να μεταδώσει στους πληθυσμούς της M. Ανατολής. Στα πρόσωπα των επαναστατημένων Κούρδων ανταρτών οι φονταμενταλιστές βλέπουν μαχήτριες και μαχητές αποφασισμένες κι αποφασισμένους αφενός να υπερασπιστούν τα κεκτημένα της επαναστατημένης κοινωνίας τους αφετέρου να αγωνιστούν ενάντια στον ακραίο θρησκευτικό φονταμενταλισμό.

Εμείς από την πλευρά μας ως αναρχικοί αντιλαμβανόμαστε πως ανάμεσα σε ένα πλήθος κοινωνικών αντιστάσεων και εθνικο-απελευθερωτικών κινημάτων που έχουν εμφανιστεί στην ιστορία τα τελευταία χρόνια δεν υπάρχει -με εξαίρεση τις εξεγερμένες ζαπατίστικες κοινότητες αντίστοιχο παράδειγμα κοινωνικής αντίστασης των καταπιεσμένων, που να περιλαμβάνει ελευθεριακά χαρακτηριστικά, τα οποία μπορεί να μπν ταυτίζονται, πλησιάζουν όμως πολύ στις δικές μας αξίες.

Για δύος τους παραπάνω λόγους καταφέρανταν ανά περιόδους μαζικά προσφυγικά και μεταναστευτικά ρεύματα στη δύση. Η οικονομική και πολιτική καπιταλιστική ελίτ, η οποία είναι πρωτεργάτης της αναγκαστικής μετακίνησης πληθυσμών, συνεχίζει απρόσκοπτα την εκμετάλλευση και την καταπίεση των πληθυσμών αυτών και στους κόλπους των δυτικών κρατών. Στις ενόπτιες που ακολούθουν περιγράφεται η συνθήκη που βιώνουν πρόσφυγες και μετανάστες άπαξ και εγκαταλείψουν τις εστίες τους, κατά το ταξίδι τους και την άφιξή τους στον ευρωπαϊκό «παράδεισο».

2. Άρομοι εισόδου προσφύγων και μεταναστών στην Ευρώπη

Στο σημείο αυτό θα επιχειρήσουμε να δούμε τους δρόμους εισόδου προσφύγων και μεταναστών στην Ευρώπη. Οι κυριότερες διαδρομές μέσω των οποίων πρόσφυγες και μετανάστες επιχειρούν να διασπάσουν τη θωράκιση των συνόρων και να εισέλθουν στην Ευρώπη Φρούριο αναζητώντας σωτηρία από τον πόλεμο, τη φτώχεια και την εξαθλίωση, προσδοκώντας σ' ένα καλύτερο μέλλον, έχουν καταγραφεί με λεπτομέρεια από τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν είναι άλλη από τη γνωστή σε όλους μας Frontex. Οι διαδρομές, όπως έχουν καταγραφεί, είναι οι εξήν:

a. Μέσω θαλάσσης από τη Σενεγάλη της Δυτικής Αφρικής και τη Μαυριτανία στα Κανάρια Νησιά και από εκεί προς την Ισπανία. Επιλέγεται κυρίως από οικονομικούς μετανάστες χωρών της Βορειοδυτικής και Κεντρικής Αφρικής (όπως Μαρόκο, Αλγερία, Νιγηρία).

β. Μέσω θαλάσσης από τη Δυτική Μεσόγειο με κατεύθυνση την Ιβηρική χερσόνησο μέσα από τους ισπανικούς θύλακες της Θέουτα και της Μελίγια προς την Ισπανία, με προορισμό τη Γαλλία και την Ιταλία. Η διαδρομή αυτή επίσης επιλέγεται από οικονομικούς μετανάστες των χωρών της Βορειοδυτικής και Κεντρικής Αφρικής.

γ. Μέσω θαλάσσης από την Κεντρική Μεσόγειο, κυρίως από την Λιβύη, προς την Ιταλία και τη Μάλτα. Η διαδρομή αυτή επιλέγεται κυρίως από πρόσφυγες της Βορειοανατολικής (Ερυθραία, Σουδάν, Σομαλία) και της Βόρειας Αφρικής (Λιβύη, Τυνησία).

δ. Μέσω θαλάσσης από την Ανατολική Μεσόγειο, δηλαδή από την Τουρκία προς την Ελλάδα, προς τη Βουλγαρία και την Κύπρο.

Οι περισσότεροι που πραγματοποιούν αυτή τη διαδρομή είναι πρόσφυγες που προέρχονται από τη Συρία, το Αφγανιστάν, τη Σομαλία, το Σουδάν και την Ερυθραία.

ε. i) Από τα χερσαία σύνορα Τουρκίας-Ελλάδας προς την Απουλία και την Καλαβρία της Ιταλίας και ii) από τα χερσαία σύνορα της Ελλάδας προς την Αλβανία και τα Δυτικά Βαλκάνια, και από εκεί χερσαία προς την Κεντρική και Βόρεια Ευρώπη. Οι διαδρομές αυτές χρησιμοποιούνται από μετανάστες και πρόσφυγες που έχουν φτάσει ήδη στην Ελλάδα.

στ. Από τα χερσαία σύνορα Λευκορωσίας, Μολδαβίας, Ουκρανίας, Ρωσίας αλλά και χωρών της Ανατολικής Ευρώπης που είναι κράτη-μέλη της ΕΕ, όπως η Εσθονία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Φινλανδία, η Ουγγαρία, η Πολωνία, η Ρουμανία και η Σλοβακία. Η διαδρομή αυτή είναι μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη και τη Βορειοανατολική Ασία.

Πρέπει όμως να προσθέσουμε πως, παρόλο που αρκετές από τις διαδρομές αυτές έχουν καταγραφεί, εν τούτοις δεν είναι δυνατό να οριστούν με σαφήνεια και σιγουριά στο σύνολό τους, καθώς η ένταση των μέτρων καταστολής στα σύνορα δεν οδηγεί στην ανακοπή της ροής εισόδου, όπως θα επιθυμούσε η κυριαρχία, αλλά στην αλλαγή των δρόμων και των όρων της μετανάστευσης και της προσφυγιάς.

Δουλεμπορικές μαφίες

Οι εξαναγκασμένοι σε μετακίνηση πληθυσμοί καλούνται να αντιμετωπίσουν συνεχώς δυσμενέστερες συνθήκες, καθώς, αν καταφέρουν να γλιτώσουν από τη φρίκη του πολέμου στον τόπο τους και τις κακουχίες της διαδρομής προς τα σύνορα της ΕΕ, στη συνέχεια θα πρέπει να υποστούν την εκμετάλλευση από τις κατά τόπους εξαρτάται

δουλεμπορικές μιαφίες, από τις οποίες εξαρτάται το ταξίδι τους προς τον ευρωπαϊκό «παράδεισο». Ένα ταξίδι που γρήγορα μετατρέπεται σε κόλαση.

Έχει υπολογιστεί ότι το σύγχρονο δουλεμπόριο αποτελεί μια από τις πλέον κερδοφόρες «βιομηχανίες», με τα κέρδη στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου να αγγίζουν τα 12 με 14 δισ. δολάρια το χρόνο. Πρόσφυγες και μετανάστες, αφού πρώτα εξευτελιστούν και κακοποιηθούν (συχνά είναι τα περιστατικά βιλοδαρμών και βιασμών), στη συνέχεια απομυζούνται οικονομικά από τους δουλεμπόρους, οι οποίοι χρέωνουν για τις «υπηρεσίες» τους από 1000 έως 3000 ευρώ το άτομο. Σα να μνη ἔφταναν όλα αυτά καταλποτεύονται, αφού στις περισσότερες των περιπτώσεων τους αφαιρούνται με τη βία τα κοσμήματα και όλα τα τιμαλφή που μπορεί να μεταφέρουν μαζί τους.

Έπειτα στοιβάζονται σε σαπιοκάραβα ή φουσκωτές βάρκες, το ρόλο του καπετάνιου των οποίων αναλαμβάνει συνήθως κάποιος μετανάστης ή πρόσφυγας χωρίς καμία πρότερη γνώση, με συχνή κατάληξη τις εκατόμβες νεκρών σε ναυάγια στη Μεσόγειο. Η Λαμπεντούζα, το Φαρμακονήσοι, οι ακτές της Λέσβου και όλα τα μεθοριακά σύνορα της Ευρώπης Φρούριο μετατρέπονται σε έναν απέραντο υγρό τάφο, με τους νεκρούς να υπολογίζονται σε πάνω από 3.000 μέχρι συγχρής για το 2015. Αποκλειστικοί υπαίτιοι είναι είτε οι έμποροι των ελπίδων τους –δουλέμποροι– είτε οι μελλοντικοί βασανιστές τους –ο εκάστοτε συνοριακός στρατός. Συν όλων των υπολοίπων, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες έχουν να αντιμετωπίσουν τα ανθρωπόμορφα κοράκια που καραδοκούν στις ελληνικές ακτές και θάλασσες, οι οποίοι κουρσεύουν τις βάρκες των μεταναστών, πολλές φορές, πριν αυτές φτάσουν στην ξηρά και απαλλοτριώνουν τις εξωλέμβιες μηχανές, για να τις εμπορευτούν στη συνέχεια στα

ίδια κυκλώματα διακίνησης μεταναστών και προσφύγων, αποτελώντας έτσι άλλον έναν κρίκο στην αλυσίδα του δουλεμπορίου.

Όσον αφορά στη χερσαία μετακίνηση, η κατάσταση είναι ίδια καθώς είτε στοιβάζονται σε κρύπτες νταλικών ή αυτοκινήτων με συχνή κατάληξη των ασφυκτικό θάνατο, είτε μετατρέπονται σε κινητούς στόχους στα μονοπάτια διέλευσης μεταξύ των συνόρων.

Πρόσφυγες και μετανάστες, εφόσον καταφέρουν να επιβιώσουν –συνήθως κάτια από άθλιες συνθήκες– στις χώρες που αποτελούν τους ενδιάμεσους σταθμούς στο ευρωπαϊκό πλέον έδαφος, όπως είναι η Ελλάδα, η Ιταλία και η Ισπανία, προετοιμάζονται στη συνέχεια για το εξίσου δύσκολο ταξίδι προς τις χώρες της καπιταλιστικής ευμάρειας, προς την Κεντρική και τη Βόρεια Ευρώπη, οι οποίες αποτελούν συνήθως τον επιθυμητό προορισμό.

3. Η αντιμεταναστευτική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Είναι σαφές ότι η αντιμεταναστευτική πολιτική δεν είναι αποκλειστική υπόθεση του ελληνικού κράτους. Ο δυτικός κόσμος στο σύνολό του, αφού επί αιώνες λεπλάτισε στο βωμό του κέρδους την καπιταλιστική περιφέρεια, τόσο οικονομικά όσο και ενεργειακά, και αφού υποχρέωσε μεγάλες πληθυσμιακά ομάδες του λεγόμενου «τρίτου κόσμου» σε αναγκαστική μετανάστευση προς τις ευρωπαϊκές χώρες, σε μια μάταιη αναζήτηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης, πλέον φροντίζει να παράγει κέρδος από τους ίδιους τους μετανάστες. Αξιοποιεί λοιπόν όσους χρειάζεται ως φθηνό εργατικό δυναμικό αλλά και ως μόνιμη απειλή απέναντι στους ντόπιους ευρωπαίους εργάτες. Επιτρέποντας αρχικά μια –δίχως εμφανή έλεγχο– εισροή χιλιάδων μεταναστών και γεμίζοντας τις «αποθήκες» τους με εν δυνάμει εργάτες, τα κράτη της Ευρώπης σήμερα, εν μέσω οικονομικής-κοινωνικής-πολιτικής κρίσης, σφραγίζουν τα σύνορά τους (φυσικά φροντίζοντας να διατηρούν περισσότερο ή λιγότερο διακριτικά ορισμένες στρόφιγγες ανοιχτές για περιπτώσεις ανάγκης) και περνούν σε έναν αυτηρό, βίαιο έλεγχο και ξεσκαρτάρισμα του ξένου πληθυσμού, τον οποίο τα ίδια επί δεκαετίες συγκέντρωναν στο εσωτερικό τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν τα έργα των Ολυμπιακών αγώνων, όπου δούλευαν χιλιάδες μετανάστες «μαύρα» και κάτω από εξοντωτικές συνθήκες εργασίας, οι οποίοι μετά το τέλος των έργων απελάθηκαν, εφόσον πλέον δεν ήταν χρήσιμοι στα ντόπια αφεντικά.

Ο έλεγχος του αλλοδαπού πληθυσμού πραγματοποιείται σε μεγάλο βαθμό μέσω μιας αναβάθμισης των μηχανισμών καταστολής και με την παράλληλη στρατιωτικοποίησή τους. Στην Ελλάδα, χαρακτηριστικό παράδειγμα

αυτής της κατεύθυνσης ήταν η αστυνομική επιχείρηση «Ξένιος Δίας» πριν λίγα χρόνια, η οποία προέβλεπε τη σύλληψη και τον εγκλεισμό σε κέντρα κράτησης/στρατόπεδα συγκέντρωσης όσο το δυνατόν περισσότερων μεταναστών χωρίς χαρτιά, με στόχο τη σύλληψη, την καταμέτρηση και την εύκολη διαχείριση τους. Ανάλογης τακτικής επιχείρησης «σκούπα», στην οποία έλαβε μέρος και η ΕΛ.ΑΣ., ήταν το πανευρωπαϊκής εμβέλειας Μ o s M a i o r u m , το οποίο πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα της ιταλικής προεδρίας και με τη συμβολή της ευρωπαϊκής αστυνομίας φύλαξης συνόρων Frontex. Κατά τη διάρκεια τέτοιων επιχειρήσεων, οι μετανάστες χωρίς χαρτιά επί της ουσίας βρίσκονται θύματα ενός σύγχρονου κυνηγιού μαγισσών, με την ταυτότητα του μετανάστη να τους βαραίνει σχεδόν σαν ιδιώνυμο αδίκημα στερούνται κάθε νομικού δικαιώματος και αποκλείονται κοινωνικά, περνώντας αποκλειστικά υπό τον έλεγχο της αστυνομίας. Την ίδια συγκίνη, η κυριαρχία φροντίζει να χρησιμοποιεί κάθε προπαγανδιστικό μέσο που διαθέτει είτε για να εξαφανίσει είτε για να παραποιήσει τις δράσεις της, βαφτίζοντας τον πόλεμο που κηρύσσει ενάντια στους μετανάστες και τους πρόσφυγες ως διαχείριση της «λαθρού» μετανάστευσης και τις επιχειρήσεις της με προσεκτικά επιλεγμένα ονόματα (Ξένιος Ζευς: θεός-προστάτης του θεομού της φιλοξενίας στην αρχαιότητα, Mos Maiorum: τα έθιμα των προγόνων μας στα λατινικά), ώστε να παρουσιάζει την αντιμεταναστευτική πολιτική της ως κοινωνικό έργο.

Στο ίδιο πλαίσιο στρατιωτικοποιημένου ελέγχου των μεταναστών στην Ευρώπη τοποθετούνται η αναβαθμισμένη λειτουργία της Frontex, η ανέγερση φραχτών στα σύνορα (όπως του Έβρου και της Ουγγαρίας), καθώς επίσης και η χρήση του στρατού για τη ρύθμιση των μεταναστευτικών ροών, όπως στην περίπτωση της Κροατίας. Η Frontex, μισθοφορική εταιρεία που μισθώνει ανθρώπινο δυναμικό και εξοπλισμό για τη

ουσίας μια ιδιότυπη αστυνομική αρχή, που φροντίζει κατά κύριο λόγο για τον περιορισμό και τη διαχείριση της εισόδου των μεταναστών χωρίς χαρτιά στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης), αποτελεί τη στρατιωτική πλευρά της αντιμετώπισης της μετανάστευσης από τα ευρωπαϊκά κράτη. Η ίδια η ανάγκη της ύπαρξής της επιβεβαιώνει την απόλυτη παρανομοποίηση της μετανάστευσης και την αντιμετώπιση των μεταναστών όχι πια ως πολιτών τρίτης κατηγορίας αλλά πλέον επίσημα ως εγκληματιών και επικίνδυνων για τη δημόσια τάξη στοιχείων. Την ίδια στιγμή που αστυνομικά και στρατιωτικά σώματα, εθνικά και πανευρωπαϊκά, εμπλέκονται κομβικά στο μεταναστευτικό ζήτημα, η κυριαρχία επιλέγει να υψώσει φράχτες που κλείνουν τα σύνορα σε μεγάλες χωρικές εκτάσεις. Με αυτό τον τρόπο εμποδίζει τη διόδο των μεταναστών και τους υποχρεώνει να πορεύονται σε κατευθύνσεις τις οποίες επιλέγουν τα ίδια τα ευρωπαϊκά κράτη, ώστε να μπορούν να τους ελέγχουν πιο αποτελεσματικά.

Ούτως ή άλλως, όλη η έννοια της μετανάστευσης, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, πατάει στο θένος-κράτος. Τα σύνορα είναι ένα είδος στρόφιγγας μέσω της οποίας τα κράτη ρυθμίζουν τη ροή ανθρώπων σύμφωνα με τις ανάγκες των αφεντικών αλλά και σύμφωνα με τις εκάστοτε πολιτικές σκοπιμότητες. Ελέγχοντας στρατιωτικά το χώρο, οι κυρίαρχοι έχουν τη δυνατότητα να καθορίζουν τις μετακινήσεις των πληθυσμών, κανονίζοντας έσοι ακριβώς πόσους μετανάστες χρειάζονται για να τους μετατρέψουν σε φθηνά εργατικά χέρια (όχι μόνο ανειδίκευτων αλλά και εξειδικευμένων εργατών) στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών κρατών, πόσους θα στείλουν πίσω στις χώρες τους ή πόσους θα εξοντώσουν στα σύνορα της Ευρώπης.

Φυσικά, η όποια ταξική συνειδητοποίηση των μεταναστών και η ενότητα ενός τόσο μεγάλου και σχετικά ανεξέλεγκτου κοινωνικού κομματιού με την ντόπια εργατική τάξη είναι μια πιθανότητα που δεν έχει ξεφύγει από τους υπολογισμούς

της κυριαρχίας. Η τακτική του διαίρει και βασίζεται σε αυτή την περίπτωση ιδιαίτερα χρήσιμη για τα αφεντικά. Η δαιμονοποίηση των μεταναστών στα μάτια των ευρωπαίων πολιτών είναι μια επιλογή σαφής από πλευράς της ευρωπαϊκής κυριαρχίας: Προωθείται με όρους πολιτισμικούς και αισθητικούς (κατά καιρούς, τόσο τα ΜΜΕ όσο και πολιτικά πρόσωπα έχουν χρησιμοποιήσει ρατσιστικούς χαρακτηρισμούς περί νοστρόπτητας των μεταναστών ή αλλοίωσης των πολιτισμικών χαρακτηριστικών της Ευρώπης). Επίσης, γίνεται και με όρους φθηνής προπαγάνδας και παραποίησης της πραγματικότητας (συχνά οι μετανάστες που κατορθώνουν να πληρώσουν τους δουλεμπόρους και να φύγουν από τις χώρες τους κατηγορούνται ως πλούσιοι που είχαν τη δυνατότητα να το κάνουν αφίσηντας πίσω στη δυστυχία τους φτωχούς ομοεθνείς τους, ενώ ειδικά στην περίπτωση των προσφύγων, όσοι έρχονται στην Ευρώπη κατηγορούνται ως δειλοί που δεν παρέμειναν να πολεμήσουν στον τόπο τους). Τέλος, η δαιμονοποίηση προσφύγων και μεταναστών προωθείται ακόμα και με την τρομοκράτηση των ευρωπαίων σχετικά με τους πιθανούς τρομοκράτες-τζιχαντιστές που ενδέχεται να κρύβονται ανάμεσα στους μετανάστες.

Οπως γίνεται αντιληπτό, οι πρακτικές αυτές διευκολύνουν τη διάσπαση των από τα κάτω και θέτουν τους μετανάστες και τους πρόσφυγες στη θέση του (υποιθέμενου) εχθρού του ευρωπαίου πολίτη. Με αυτόν τον τρόπο, δημιουργείται ένας φαντασιακός εξωτερικός εχθρός που υποτίθεται πως απειλεί την τάξη του θένους-κράτους και αποπροσανατολίζει τους από τα κάτω σε σχέση με τον αληθινό ταξικό εχθρό, δηλαδή την ίδια την κυριαρχία, τα κράτη και το κεφαλαιο.

Επιπρόσθετα, ο διαχωρισμός μεταξύ νόμιμων μεταναστών και μεταναστών χωρίς χαρτιά είναι ένα ακόμη τρίκτικον από τα πάνω, τόσο για να εντείνουν τον διαχωρισμό ανάμεσα στους καταπεζόμενους, όσο και για να κρατούν την πλειοψηφία των μεταναστών σε μια κατάσταση διαρκούς

ομπρίας. Σε αυτή τη συνθήκη οι μετανάστες στέρούνται δικαιωμάτων και παράλληλα, όντας σε θέση απόγνωσης κι αδυναμίας χρησιμοποιούνται ξανά ως εξωτερική απειλή για την εργατική τάξη της Ευρώπης, αφού τα ίδια αφεντικά που τους φέρνουν σε άθλια θέση και τους εκμεταλλεύονται ως εργάτες-δούλους είναι αυτά που τους χρησιμοποιούν ως μόνιμη απειλή για τη μείωση του μεροκάματου και της ντόπιας εργατικής δύναμης – φυσικά, πρόκειται για έναν ακόμη πλαστό διαχωρισμό που η κυριαρχία ρίχνει ως χαρτί στο τραπέζι του ταξικού πολέμου, ώστε να κρατά την εργατική τάξη διασπασμένη. Οι λιγοστοί μετανάστες που κατορθώνουν –ή τους επιτρέπεται– να νομιμοποιηθούν, χρησιμοποιούνται από τα κράτη ως ένα μέσο διαχωρισμού της ευρύτερης κοινωνικής ομάδας των μεταναστών, αφού με αυτόν τον τρόπο δίνεται η ψευδαίσθηση της ατομικής λύσης στα προβλήματα και στα αδιέξοδά τους.

Οφείλουμε στο σημείο αυτό να σημειώσουμε πως η αναγγελία της Κομισιόν περί χορήγησης μπλε κάρτας συγκεκριμένα σε πρόσφυγες πολέμου εντάσσεται στα ίδια πλαίσια διαχωρισμού των μεταναστών. Υποτίθεται πως οι πρόσφυγες θα αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο από τους οικονομικούς μετανάστες αλλά στην πραγματικότητα απολαμβάνουν την ίδια μοίρα με τους οικονομικούς μετανάστες, μιας και η πολιτική της ΕΕ τα τελευταία χρόνια τίθεται σαφώς ενάντια στην παροχή ασύλου σε όσους το δικαιούνται βάσει του διεθνούς δικαίου. Οι μετανάστες χωρίς χαρτιά κηρύσσονται παράνομοι λόγω αυτής της ιδιότητάς τους και αντιμετωπίζονται αυτομάτως ως εγκληματίες, όντας μονίμως σε μια κατάσταση τρομοκρατίας δίχως να υπάγονται σα φάς στο δίκαιο οποιουδήποτε κράτους, συλλαμβάνονται και κρατούνται επ' αόριστον σε στρατόπεδα συγκεντρωσης, στα οποία επί της ουσίας αποτελούν ένα αδρανές εργατικό δυναμικό που περιμένει τις ανάγκες των αφεντικών για να αξιοποιηθεί.

Γι' αυτή την αποθίκευση ψυχών και την αξιοποίησή τους ως φθηνών εργατών, δημιουργείται στις περιοχές της Μεσογείου, της Βορείου Αφρικής και στην Τουρκία μια άτυπη ενδιάμεση ζώνη. Σε αυτές τις περιοχές συγκεντρώνονται οι χιλιάδες μετανάστες χωρίς χαρτιά που καταφθάνουν από την Ασία και την Αφρική προσπαθώντας να περάσουν σε ευρωπαϊκά εδάφη. Εκεί, οι μετανάστες εγκλωβίζονται και παραμένουν μέχρις ότου το εκάστοτε κράτος τους επιτρέψει να συνεχίσουν το ταξίδι τους ή τους απελάσει. Στο πλαίσιο της αξιοποίησής τους ενόσω βρίσκονται σε αυτόν τον ιδιότυπο εγκλεισμό, εντάσσονται οι ειδικές οικονομικές ζώνες, που σχεδιάζονται σε αυτές τις περιοχές. Πρόκειται για εδάφη με ειδικό εργασιακό, φορολογικό και διοικητικό καθεστώς, τα οποία αποτελούν ουσιαστικά έναν τρόπο προσέλκυσης ξένων επενδυτών στην χώρα, αφού τους παραχωρούν κυριολεκτικά γη και ύδωρ. Οι ζώνες αυτές, οι οποίες αρχίζουν ή δημιουργούνται και να εφαρμόζονται σαν ένα καθεστώς, επιτρέπουν στους επενδυτές να χρησιμοποιούν ακόμη πιο φθηνά και με περισσότερη εκμετάλλευση τους μετανάστες εργάτες.

Τέλος, κομμάτι της συνολικής αντιμεταναστευτικής πολιτικής που ακολουθεί τα τελευταία χρόνια η Ευρώπη αποτελεί και η Οδηγία 51 της ΕΕ, η οποία δηλώνει ότι οι εταιρείες μεταφορών είτε αεροπορικές εταιρείες είτε ναυτιλιακές τυπικά είναι υπεύθυνες για τη διασφάλιση ότι οι αλλοδαποί που επιθυμούν να ταξιδέψουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχουν έγκυρα ταξιδιωτικά έγγραφα για τον προορισμό τους. Εάν οι ταξιδιώτες φθάνουν στην ΕΕ, θα εκδιώχνονται, οπότε οι εταιρείες υποχρεούνται να πληρώσουν το τίμημα για την επιστροφή τους στην πατρίδα τους. Οι εταιρείες μπορεί επίσης να πιμωρθούν με πρόστιμο μεταξύ 3.000 και 5.000 ευρώ ανά παράβαση. Για να αποφύγουν τα πρόστιμα, οι εταιρείες εμποδίζουν οποιονδήποτε χωρίς

χωρίς κατάλληλο διαβατήριο ή βίζα να μπει στα μέσα μετακίνησή τους, είτε πλοία είτε αεροπλάνα. Αυτό φυσικά υποχρεώνει τους μετανάστες χωρίς χαρτιά αλλά και τους πρόσφυγες να ταξιδεύουν παράνομα με τη βούθεια δουλεμπόρων, γεγονός που συμβάλλει στην ανάπτυξη των μαφιών που ασχολούνται με τη μεταφορά μεταναστών και εντείνει τα φαινόμενα πνιγμών και δολοφονιών στη θάλασσα και στα σύνορα.

4. Η ελληνική πραγματικότητα των μεταναστών και των προσφύγων

Η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να διαχειριστεί επικοινωνιακά, χρησιμοποιώντας αριστερίζουσα φρασεολογία περί αλληλεγγύης και συμπόνιας, τις ίδης αποφασισμένες και υλοποιούμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΕΕ σχετικά με τη μεταναστευτικό. Οι κυβερνώντες χύνουν κροκοδείλια δάκρυα μπροστά στις κάμερες και μιλούν για φιλανθρωπία, την ίδια ώρα που οι ΜΚΟ κερδοσκοπούν στίνοντας φιλανθρωπικές επιχειρήσεις και τα καθεστωτικά ΜΜΕ βγάζουν συγκινητικές ιστορίες για τους πρόσφυγες (ενώ την επόμενη στιγμή προωθούν το ρατσισμό, την ισλαμοφοβία και σιγοντάρουν τα φασιστικά και τα νεοναζιστικά μορφώματα).

Εχει ίδης γίνει αντιληπτό πως η μεταναστευτική πολιτική της Ευρώπης αφορά στο κλείσιμο των συνόρων με ταυτόχρονη ενίσχυση δυνάμεων όπως η FRONTEX στα σύνορά της, με τη δημιουργία ειδικών προσφυγικών ζωνών εκτός των ευρωπαϊκών συνόρων, με το στοίβαγμα της μεγάλης πλειοψηφίας των μεταναστών σε τεράστια στρατόπεδα συγκέντρωσης εκτός Ευρώπης ή και στις χώρες υποδοχής και τη βίαση επαναπροώθηση των μεταναστών στις χώρες από τις οποίες προσπαθούν να περάσουν σε ευρωπαϊκό έδαφος (όπως η Τουρκία). Μάλιστα, ειδικά για το τελευταίο, δεν είναι λίγες οι καταγγελίες

για περιστατικά από το καλοκαίρι σύμφωνα με τα οποία ταχύπλοα πλησιάζουν τις βάρκες με τους πρόσφυγες και προκαλούν ζημιές ώστε να επέμβει η τουρκική ακτοφυλακή και να τους περισσώσει, η τύχη των οποίων μετά θα είναι απέλαση ή εγκλεισμός σε κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Την ίδια ώρα που οι πηγέτες της Ευρώπης αποφασίζουν τα παραπάνω, οι πρόσφυγες ανάμεσα στον σίγουρο θάνατο και στον κίνδυνο ενός επικείμενου θανάτου επιλέγουν με αποφασιστικότητα το δεύτερο, και βρίσκονται πνιγμένοι, κυνηγημένοι και εγκλωβισμένοι σε κέντρα κράτησης σε μια Ευρώπη που «τους καλωσορίζει».

Η δημιουργία των hotspots (κέντρων πρώτης υποδοχής προσφύγων) στον ελλαδικό χώρο, καθότι μία από τις κύριες εισόδους μεταναστών στην Ευρώπη, έχει σα στόχο την καταγραφή και το «φιλτράρισμα» των μεταναστών και των προσφύγων με βάση κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά, όπως οι επαγγελματικές τους δεξιότητες, το μορφωτικό τους επίπεδο ή ακόμα και το θρίσκευμά τους πριν αυτοί μετεγκατασταθούν σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα. Όσοι από αυτούς δεν χαρακτηρίζονται πρόσφυγες ή δεν είναι επιλέξιμοι με βάση τα παραπάνω κριτήρια θα απελαύνονται ή θα παραμένουν έγκλειστοι. Ένας μικρός αριθμός μόνο θα καταφέρει να περάσει στην υπόλοιπη Ευρώπη και θα κατανεμηθεί στις διάφορες χώρες όπου εκεί θα χρησιμοποιηθεί ως φτηνό εργατικό δυναμικό. Εδώ να σημειωθεί ότι η κατηγοριοποίηση μεταξύ προσφύγων και μεταναστών είναι εντελώς αυθαίρετη καθώς δεν λαμβάνονται υπόψη διάφορα δεδομένα όπως οικονομικά, κοινωνικά, περιβαλλοντικά κ.ά. Αυτό συνεπάγεται (α) την ανασύσταση των κέντρων κράτησης (τύπου Αμυγδαλέζα) και τη δημιουργία νέων, όπως έχει ήδη ανακοινωθεί από το ελληνικό κράτος, και (β) την περαιτέρω αύξηση του αριθμού των θανάτων-δολοφονιών στα σύνορα, αφού όσοι δεν είναι επαρκώς «επιλέξιμοι» αναγκάζονται να επιλέγουν όλο και πιο επικίνδυνους δρόμους για την Ευρώπη.

Τέλος, έχει διαπιστωθεί πως στα κέντρα κράτους προσφύγων υπάρχουν μετανάστες-κρατούμενοι οι οποίοι μπορεί να περιμένουν περισσότερα από δύο χρόνια έως ότου εξεταστεί το αίτημά τους για παροχή ασύλου. Έτσι, με τον τρόπο αυτό το ελληνικό κράτος αναλαμβάνει το ρόλο του χωροφύλακα για λογαριασμό της ΕΕ, ώστε να ελέγξει και να αναχαιτίσει τις προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές προς τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες. Λειτουργεί έτσι ως ένας transit, ένας ενδιάμεσος σταθμός δηλαδή που χρησιμεύει για αποθήκη ανθρώπινων ψυχών. Τα σύνορά του αποτελούν μια στρόφιγγα που ανοιγοκλείνει σύμφωνα με τις επιταγές των διεθνών πολιτικών και οικονομικών ελίτ.

Πρόσφατα μάλιστα συμφωνία του ελληνικού κράτους στη σύνοδο κορυφής στις Βρυξέλλες προβλέπει τη «φιλοξενία» 50.000 προσφύγων σε κέντρα υποδοχής και καταγραφής τα οποία θα λειτουργούν τόσο στα νησιά όσο και στο πειραιωτικό κομμάτι (Αθήνα και Β. Ελλάδα). Και όλα αυτά, βέβαια, με το αζημίωτο καθώς το ελληνικό κράτος θα χρηματοδοτεί με περίπου 6 εκ. ευρώ επιπλέον, από τα οποία δεν θα διατεθεί ούτε ένα (όπως γίνεται τα τελευταία χρόνια) για τη δημιουργία ανοικτών δομών πρώτης υποδοχής και φιλοξενίας και την πρόσβαση σε αξιοπρεπείς υπηρεσίες (σίτιση, στέγαση, υγείας κλπ).

Από την άλλη, οι συνθήκες που βιώνουν οι πρόσφυγες στα κέντρα αυτά είναι, το λιγότερο, άθλιες. Ουρές χιλιομέτρων στις οποίες περιμένουν να καταγραφούν, χωρίς καμία υλικοτεχνική υποδομή, καθιστώντας έτσι την πρόσβαση τους στις υπηρεσίες ασύλου πολύ δύσκολη. Την ίδια στιγμή προσπαθούν να επιβιώσουν στις άσχημες καιρικές συνθήκες με πλαστικές σακούλες (είτε για να προφυλαχτούν από τη βροχή είτε καίγοντάς τες για να zεσταθούν, με τους καπνούς να τους δηλητηριάζουν σιγά-σιγά) ή μέσα σε ψυγεία (πολλοί από αυτούς με υψηλό πυρετό). Οι εθελοντές είναι ελάχιστοι για να καλύψουν τις ανάγκες των

προσφύγων οι οποίοι αργοπεθαίνουν σε αυτά τα κολαστήρια, ενώ οι διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις και ΜΚΟ είναι γνωστό ότι εξυπηρετούν πολιτικές σκοπιμότητες και σπίνουν ευκαιριακές κερδοσκοπικές επιχειρήσεις εκμεταλλευόμενες το δράμα των προσφύγων.

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι πρόσφυγες έχουν δεχτεί επιθέσεις από δυνάμεις της αστυνομίας, ενώ έχουν καταγραφεί και ρατσιστικές επιθέσεις όπως στην περίπτωση μιας οικογένειας Σύρων προσφύγων που είχε δεχτεί βόμβες μιλότωφ στη σκηνή που έμεναν στον δημοτικό κάπο της Λέσβου. Ανάμεσα σε όλα αυτά, συχνά είναι και τα φαινόμενα αισχροκέρδειας και εκμετάλλευσης με θύματα τους πρόσφυγες.

Αφού περάσουν ζωντανοί από το κολαστήριο των κέντρων υποδοχής, περιμένοντας το πλοίο της γραμμής για το λιμάνι του Πειραιά, ξεκινά ένα νέο ταξίδι στο άγνωστο, αφού κανέίς δεν γνωρίζει από εκεί και πέρα τι γίνονται. Άλλοι περιφέρονται άσκοπα στην Αθήνα, εκτεθειμένοι σε κυκλώματα trafficking, άλλοι πέφτουν θύματα συμμορίων που τους εκμεταλλεύονται υποσχόμενοι πλαστά χαρτιά παραμονής έναντι αδράς αμοιβής, άλλοι πέφτουν θύματα ρατσιστικών επιθέσεων από ομάδες «αγανακτισμένων πολιτών» και φασιστών που δρουν σαν τάγματα εφόδου, ενώ άλλοι επιχειρούν να περάσουν σε άλλες χώρες της Ευρώπης, ρισκάροντας για ακόμα μια φορά την ίδια τους τη ζωή.

5. Ο ρόλος της αριστερής πολιτικής διαχείρισης

Πριν την ανάληψη της πολιτικής διαχείρισης στην Ελλάδα, ο ΣΥΡΙΖΑ φρόντιζε να καλλιεργεί συστηματικά αυταπάτες στη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας που πλήττεται από την κρατική και καπιταλιστική επίθεση. Συγκεκριμένα, για τη μεταναστευτικό-προσφυγικό ζήτημα, πραγματοποιούσε ανοιχτές εξαγγελίες

ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, υπέρ της κορήγησης ταξιδιωτικών εγγράφων στους μετανάστες και πολιτικού ασύλου στους πρόσφυγες. Χαρακτηριστικά ήταν επίσης η τοποθέτηση του για κατάργηση της Συνθήκης «Δουβλίνο II» που εγκλωβίζει κιλιάδες μετανάστες στα όρια της χώρας υποδοχής, όπως και η αρνητική στάση που διατηρούσε ενάντια σε κάθε ευρωπαϊκή διαχείριση του μεταναστευτικού (*mare nostrum, nos maiorum*)

Επιπλέον, στις 21 Μαρτίου 2015 το Τμήμα Δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ καταφέρθηκε κατά της νέας ευρωπαϊκής επιχείρησης Amberlight, σύμφωνα με την οποία θα διεξαγόταν εντοπισμός και καταγραφή “παράνομων” μεταναστών, με τον έλεγχό τους στα αεροδρόμια και άλλα μέσα μεταφοράς.

Επακόλουθα, εδώ χωρά κι η αναφορά στη διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ ως προς τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αντίθετα με τις προεκλογικές του δηλώσεις, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης παρέμειναν ανοιχτά λειτουργώντας υπό τις ίδιες αντίδοξες συνθήκες, με την επανασύλληψη ορισμένων κρατουμένων. Σε αυτήν την αντιφατική στάση της κυβέρνησης έρχεται να προσθέσει και η υπόσχεση του πρώην υπουργού Πανούση, ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης θα έκλειναν μέσα σε 100 μέρες, ύστερα απ' τις δολοφονίες του Σαγιέντ Μεχνίτ Ακμπαρί και του Μοχάμεντ Ναντίμ στην Αμυγδαλέζα, καθώς και την αυτοκτονία του 23χρονου Φατά Αμπντούς.

Όχι μόνο αυτό, αλλά ακόμα βλέπουμε πολλά περιστατικά μεταναστών, ιδιαίτερα στα νησιά του Αιγαίου, οι οποίοι υφίστανται επιθέσεις της Αστυνομίας ύστερα από εντολή του Λιμενικού. Οι περισσότεροι απ' τους πρόσφυγες οδηγούνται με κλούβα στο κέντρο Υποδοχής της Αστυνομίας. Πιθανή κατάληξη των προσφύγων αυτών είναι και η ένταξή τους σε περιφραγμένους χώρους και κέντρα κράτησης. Εκεί, διεξάγεται καταγραφή των προσφύγων από λιμενικούς και φορείς του υπουργείου, με σαφή στόχο τον προσφυγικό διωγμό. Η καταγραφή πρόκειται για μια βραδεία διαδικασία, η οποία εν τέλει αναγκάζει τους πρόσφυγες να υπομένουν δυσάρεστες συνθήκες, τις περισσότερες φορές χωρίς αποτέλεσμα

Αντίθετα λοιπόν με τις πρώτες εκαγγελίες περί ανθρωπισμού και αντίστασης στην Ευρώπη

φρούριο, βλέπουμε τώρα τη νέα κυβέρνηση να είναι πλήρως ευθυγραμμισμένη με τις πολιτικές επιταγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μιας υπερεθνικής αλυσίδας κρατών που στοχεύει αφενός στην αφαίμαξη και την καθυπόταξη των κοινωνιών στο εσωτερικό της και αφετέρου στην επιβολή της κυριαρχίας της παγκόσμια, με γνώμονα πάντα την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ισχυρών πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Άλλωστε, ανεξάρτητα από την εκάστοτε νεοφιλεύθερη ή σοσιαλδημοκρατική πολιτική διαχείριση της εξουσίας, είναι πλέον πιο σαφές από ποτέ ότι το κράτος, με κάθε μορφή και με οποιδήποτε προσωπείο, και το κεφάλαιο θα γεννούν και θα διαιωνίζουν πάντα την βαρβαρότητα, την καταπίεση και την εκμετάλλευση.

6. Αλληλεγγύη στους/στις μετανάστες/τριες και πρόσφυγες

Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι τα ρεύματα μετανάστευσης και προσφυγιάς οφείλονται στον αδηφάγο καπιταλισμό και στα κράτη, που λεπλατούν συστηματικά ανθρώπινους και φυσικούς πόρους στην περιφέρεια του «ανεπτυγμένου» κόσμου. Με στόχο την αέναν κερδοφορία, τον έλεγχο και την καταστολή ολόκληρων περιοχών του πλανήτη για την εδραίωση της κυριαρχίας τους σε αυτές, καταρτίζονται σχέδια από τα σημαντικότερα κέντρα εξουσίας του πλανήτη, ώστε να περάσουν στα χέρια τους κομβικές πλουτοπαραγωγικές και ενεργειακές πηγές, καθώς και περιοχές γεωστρατηγικής σημασίας. Ενορχηστρώνουν πολεμικές συρράξεις –εκπαιδεύοντας στρατιωτικά και προμηθεύοντας με όπλα πρόσκαιρους «συμμάχους», διεξάγουν στρατιωτικές επιθέσεις ισοπεδώνοντας ολόκληρες περιοχές ή μετατρέποντάς τες σε θύλακες ολοκληρωτικής διακυβέρνησης, εκμεταλλεύονται με όρους ληστρικούς το εργατικό δυναμικό, οδηγώντας εκατομμύρια σε βίαιο εκτοπισμό ή σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής.

Ως αναρχικοί/ές εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και τους πρόσφυγες, διότι ανήκουν και αυτοί

στους κατατρεγμένους και άγρια εκμεταλλευόμενους αυτού του σάπιου κόσμου. Προκρίνουμε οι διεκδικήσεις και οι αγώνες τους να ενωθούν με αυτούς των ντόπιων εργαζόμενων, διότι η εκμετάλλευση και η καταπίεση που βιώνουν αμφότεροι πηγάζουν από τα ίδια αίτια: από την ίδια τη φύση του καπιταλισμού και του κράτους. Μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, όπως την οραματιζόμαστε, δεν μπορεί παρά να πατάει στην κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη μεταξύ των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων όλου του κόσμου, μακριά από επίπλαστους διαχωρισμούς που καλλιεργεί σκόπιμα η κυριαρχία για να κρατάει τους από κάτω διασπασμένους, όπως είναι η εθνική καταγωγή, το θρήσκευμα, το χρώμα του δέρματος ή το νομικό status (νόμιμος-παράνομος). Κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος, όπως και κανένας άνθρωπος δεν γεννήθηκε με μικρότερο δικαίωμα στην ευτυχία και στην ίδια τη ζωή από τους άλλους. Αγωνιζόμαστε να αναδείξουμε το πρόταγμα του διεθνισμού και της κοινωνικής επανάστασης, καθώς και την προοπτική οργάνωσης της κοινωνίας χωρίς σύνορα και πατρίδες, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, στη βάση των ανθρώπινων αναγκών, των ανθρώπινων επιθυμιών, της ισότητας και του αλληλοσεβασμού.

Παράλληλα, στεκόμαστε αλληλέγγοι/ες σε όσους επέλεξαν να μείνουν πίσω και να παλέψουν, με το όπλο στο χέρι, για μια διαφορετική κοινωνία που θα κάνει πέρα το εξουσιαστικό χέρι των ισχυρών πολιτικών και οικονομικών ελίτ της δύστης και των αχυρανθρώπων τους στην περιοχή, όπως και άλλων ισχυρών τοπικών παικτών (βλ. Τουρκία), ακραίων φονταμελιστών, που σε τελική ανάλυση αποτελεί το αντίπαλο δέος στην ίδια την εξουσιαστική φύση του κράτους και των θεσμών του. Το παράδειγμα της επαναστατημένης Ροτζάβα βρίσκεται πάντα στις καρδιές μας και εμπνέει τους αγώνες μας.

Πέρα από την προπαγάνδιση αυτών των ιδεών με συνέπεια και συνέχεια στο

κοινωνικό πεδίο, ο αγώνας μας συνδέεται με την έμπρακτη αλληλεγγύη και τη δημιουργία/στήριξη δομών για την κάλυψη βασικών αναγκών των μεταναστών/τριών και προσφύγων (π.χ. δομές σίτισης, στέγασης, εκμάθησης ελληνικών, νομικής-ιατρικής υποστήριξης κτλ.). Οι δομές αυτές, πέρα από το πρακτικό κομμάτι, μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν σημείο συνάντησης και ανάπτυξης σχέσεων αμφίδρομων, ώστε η αλληλεγγύη να μετουσιωθεί σε ζωτικό κομμάτι της ανατροπής του υπάρχοντος συστήματος και της δόμησης ενός κόσμου βασισμένου σε άλλες αξίες. Αυτός ο στόχος δεν εμπεριέχεται σε κινήσεις φιλανθρωπίας ή ελεημοσύνης, οι οποίες προσφέρουν μια πρόσκαιρη ανακούφιση χωρίς καμία προοπτική ουσιαστικής βελτίωσης της ποιότητας ζωής ούτε αυτού που δέχεται βοήθεια αλλά ούτε και αυτού που προσφέρει. Η λογική της φιλανθρωπίας εντέλει κάμπτει την αγωνιστική στάση και προοπτική και εμποδίζει να αναπτυχθούν ισότιμες, αμφίδρομες σχέσεις, σχέσεις δηλαδή πραγματικής αλληλεγγύης.

Όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, αλληλεγγύη στους μετανάστες/τριες και στους πρόσφυγες δεν μπορεί παρά να σημαίνει αγώνας ενάντια σε ό,τι προκαλεί τη μετανάστευση και την προσφυγιά. Αγώνας δηλαδή ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό. Κατ' αναλογία, σημαίνει αγώνας ενάντια σε ό,τι βοηθάει στην καθιέρωση και στην αποδοχή του φαινομένου, όπως είναι ο ρατσιστικός λόγος και η δράση φασιστικών συμμοριών. Έμπρακτα και μαχητικά θα πρέπει να συμβάλουμε στο ξερίζωμα και στο τσάκισμα τέτοιων ιδεών και πρακτικών, διότι, όσο υπάρχουν, εμποδίζουν την ευρεία ανάπτυξη ταξικής συνείδησης και κοινωνικής αλληλοϋποστήριξης. Αποτελούν, εντέλει, ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο στην οικοδόμηση του κόσμου ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας που οραματιζόμαστε και για τον οποίο παλεύουμε.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΑΠΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ ΟΡΙΟΘΕΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΟΡΙΟΓΡΑΜΜΗ

Ενάντια στον εκρεμάλωση, το αυθαποκινητύπω, το βεσανιστήρια και το θενάτο που επιβάλλονται σε βάρος προσφύγων και μεταναστών μέσα από τις αντι-μεταναστευτικές πολιτικές της Ευρώπης-Φρερίο.

Ενάντια στα κρέπι και τα σύνορα που θέτουν φραγμούς στην ελεύθερη μετανίστωση των ανθρώπων.

Ενάντια στα νεύματα και διεθνή αρεντικά που διαφραγώνουν συνθήκες πολέμου,
φτώχειας και δυστυχίας υποχρέωντας εκατομμύρια ανθρώπους να δερτζωθούν από τους τόπους τους.

Ενάντια στο ρατσισμό, τις φοιτητικές συμμορίες και την κρατική καταστολή

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ, ΣΥΝΟΡΑ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΚΑΤΑΠΙΣΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΠΑΡ. 13/11 ΕΣΠΕΡΟΣ 18.00 - ΠΕΜ. 19/11 Π.Α. ΑΓΙΑΣ ΣΩΦΙΑΣ 11.00

ΠΕΜΠΤΗ 26/11

19.00 Εκδήλωση - Συζήτηση

για το μεταναστευτικό/προσφυγικό είπημα
στην εποχή της καπιταλιστικής κρίσης
και της αριστερής πολιτικής διαχείρισης

στον αυτοδιαχειρίζομενο χώρο
Επί τα Πρόσω (Πατρέων 87)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27/11

ΠΟΡΕΙΑ

19.00
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
(ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΤΗΜΑ)

*Σε όλες τις συγκεντρώσεις και κάθε Τρίτη και Πέμπτη 19.00 - 23.00 στον αυτοδιαχειρίζομενο χώρο «επί τα πρόσω»
πραγματοποιείται συλλογή ειδών πράτης ανάγκης για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνία και Εθνική Αυτονόμεια
saktapatra.wordpress.com | saktapatra@gmail.com

η αφίσα των εκδηλώσεων

συνέλευση αναρχικών για την κοινωνική & ταξική ανεπίθετη

Πάτρα, Νοέμβρης 2015 | saktapatra.wordpress.com